

Sygnatura akt IX Cupr 992/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 12-11-2014 r.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IX Wydział Cywilny
w składzie:**

Przewodniczący: SSR Tomasz Zawiślak

Protokolant: Agnieszka Baca-Domin

po rozpoznaniu w dniu 12-11-2014 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.a r.l. z siedzibą w (...)

przeciwko M. S.

o zapłatę

oddala powództwa.

Sygn. akt. IX C upr 992/13

UZASADNIENIE

Powód – (...) S. a r. l. z siedzibą w (...) – wniósł w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej M. S. kwoty 244,90 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi:

- od kwoty 37,90 zł – za okres od dnia 28.06.2009 roku do dnia zapłaty,
 - od kwoty 17,50 zł – za okres od dnia 28.07.2009 roku do dnia zapłaty,
 - od kwoty 37,90 – za okres od dnia 28.03.2009 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 37,90 – za okres od dnia 28.01.2009 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 37,90 – za okres od dnia 28.02.2009 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 37,90 – za okres od dnia 28.05.2009 roku do dnia zapłaty;
 - od kwoty 37,90 – za okres od dnia 28.04.2009 roku do dnia zapłaty;
- oraz kosztami postępowania 30 zł i kosztami zastępstwa procesowego.

Powód podał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od firmy (...) S.A. prawo do wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczenia usług związanych z umową abonamentową. Pozwany do dnia dzisiejszego nie uregulował swojego zadłużenia wynikającego z dokumentów finansowych: Faktura nr (...) z dnia 27.05.2002 płatna do dnia 27.06.2009 r.

Wobec stwierdzenia przez Sąd Rejonowy Lublin - Zachód braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w (...), postanowieniem z 22.05.2013r. sprawa została przekazana do rozpoznania tut. Sądowi.

Po uzupełnieniu pozwu w trybie art. 505³⁷ k.p.c. powód podtrzymał żądanie i twierdzenia pozwu. Dodatkowo wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym opłaty sądowej, kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Pozwana nie ustosunkowała się do twierdzeń wskazanych w pozwie. Nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła żadnych wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.07.2012 roku została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności pomiędzy (...) S.A. w W. a (...) w (...). Na podstawie tej umowy cedent przelał na cesjonariusza przysługujące mu wierzytelności, wymienione w wykazie wierzytelności na płycie CD oraz w wersji papierowej, stanowiącej Załącznik nr 1. będący integralną częścią umowy, który zostanie przekazany nabywcy przez zbywcę, w terminie określonym w umowie.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 03.07.2012 r., k. 11-12.

Powód sformułował adresowane do pozwanego pismo określone jako zawiadomienie o przelewie wierzytelności w kwocie 244,90 zł. Na odwrocie tego pisma powód zamieścił częściowy wykaz wierzytelności do umowy przelewu z dnia 03.07.2013 r. wskazując dane:

numer konta: (...)# (...)

nazwa dłużnika: M. S.

adres: Pl. (...), (...)-(...) W.,

zadłużenie razem (PLN): 244,90 zł

Dowód: zawiadomienie k.17;

częściowy wykaz wierzytelności k. 17 rewers

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W toku niniejszego procesu pozwana zachowała postawę całkowicie bierną. Nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie stawiała się na rozprawie.

W ocenie Sądu w sprawie nie wystąpiły jednak przesłanki z art. 339 § 2 k.p.c.

Należy wskazać, iż Sąd ma obowiązek krytycznego ustosunkowania się do twierdzeń powoda z punktu widzenia ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W przypadku wątpliwości w tym przedmiocie, sąd nie można wydać wyroku zaocznego opierając się tylko na twierdzeniach powoda o okolicznościach faktycznych. Należy przeprowadzić

postępowanie dowodowe w celu wyjaśnienia powstałych wątpliwości (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1998 r., I CKU 85/98; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1997 r., I CKU 115/97).

Zawarte w pozwie twierdzenia budziły wątpliwości Sądu wobec czego uznał on za konieczne dopuszczenie dowodów z dokumentów dołączonych do pozwu na okoliczność ich treści.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Powód nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość.

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała swej legitymacji czynnej. Zgodnie z art. 509 k.c., regulującym sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości, dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszony wierzytelności.

Tymczasem w przedłożonej przez powoda kopii umowy cesji nie została wskazana wierzytelność wobec pozwanego. Treść umowy wskazuje, że był do niej dołączony wykaz przelewanych wierzytelności (Załącznik nr 1 stanowiący integralną część umowy), którego to załącznika powód jednak nie przedłożył.

Powyższe wskazuje, że powód nie przedłożył Sądowi pełnej umowy cesji, na którą się powołał. Spowodowało to uznanie przedłożonego dokumentu za niespełniający wymogów dowodu wiarygodnego. To zaś stawiało pod znakiem zapytania twierdzenia powoda i zasadność jego żądania.

Powód załączył jedynie częściowy wykaz wierzytelności zawarty na odwrocie zawiadomienia w przelewie wierzytelności. Pismo to nie jest jednakże załącznikiem do umowy przelewu. Jest to wyłącznie pismo powoda stanowiące dokument prywatny, który nie może stanowić dowodu przeniesienia opisanej w nim wierzytelności na powoda. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu pochodzącego od zbywcy wierzytelności.

Sąd uznał zatem, że powód nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku udowodnienia zasadności zgłoszonego roszczenia. Powód będący przedsiębiorcą, zastępowany przez zawodowego pełnomocnika, nie udźwignął ciężaru dowodu.

Należy dodać, iż z pozwu nie wynika dostatecznie, z jakiego tytułu powód wywodzi swoje roszczenie. Twierdzenia w tym zakresie budziły uzasadnione wątpliwości.

Powód nie może się powoływać przed Sądem na dokumenty, jeżeli nie zostały przedstawione jako dowody w sprawie. Przedstawienie dowodów w rozumieniu art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. oznacza w wypadku dowodów z dokumentów po prostu ich złożenie do akt sprawy w załączeniu do pisma procesowego albo podczas rozprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.